

Марија Младеновић

Наставница српске књижевности и језика

Рођена сам у јесен, кад се у Србији бере грође и једе печени кестен, 1990. године.

Одрасла сам на обали Дунава, а већи део детињства провела у шумовитом селу Лугавчина, које је по луговима добило име. Ту, на обали две реке, Мораве и Језаве, и у житним пољима обасјаним сунцем читала сам прве романе и размишљала о свом постојању.

„Мали пират” је била књига која је одредила мој животни пут и навела ме да схватим коју моћ има књижевност. У чаробни свет авантуре упловила сам на старом кревету на развлачење, поред смедеревца из којег се чуло пуцкетање ватре лугавчанских дрва и мирисала домаћа пита са развлаченим корама. Ту сам проводила дане зимског распуста без могућности изласка напоље јер је та, 1998. година, била година мојих овчијих богиња.

Мало ми је књигу читала мама, мало сестра, а већи део ја, јер ју је требало прочитати за време зимског распуста, а ја сам била неувежбани читалац ћирилице. Међутим, током читања, преда мном су се отварали нови светови, пловили су бродови, низале се авантуре, узбуђења и догађаји. Тада сам схватила да је књижевност могућност живљења и стварања нових светова и да ја, Марија (тада Николић), више не желим да будем педијатар (што сам тврдила чврстином камених спрудова поред Мораве од када сам научила правилно да изговорим слово р) већ желим да изучавам књижевност.

Тој идеји остала сам доследна након језичког смера у смедеревској Гимназији и даље школовање наставила сам на смеру Српска књижевност и језик Филолошког факултета у Београду. Рад са децом постао је мој позив. Као што сам раније желела да лечим дечија тела као педијатар, тако сам сада веровала у моћ књижевности да излечи душу.

Након завршених основних студија, „Мали пират” и даље је тињао у мени, па сам пожелела прекоокеанску авантуру и отишла у Канаду. Тамо сам живела у Хамилтону и радила у Српској школи Светог Оца Николе на Бартону. То путовање учврстило ми је спознају да је моја мисија лечење душа и враћање Срба српству у Србији и ван ње и да желим наставити траговима Доситеја, Светог Саве, Вука Караџића, Његоша и других значајних српских мисионара. Рад са децом у дијаспори показао се као посебан изазов, за који су ми ипак недостајала специјална знања. Уписала сам мастер студије на смеру Српски језик као страни и успешно га завршила.

Све време након повратка у Србију, иако сам радила у основној школи, нисам имала осећај да моја мисија сија у пуном сјају и да је потпуно остварујем. То ме је довело у „Саву”, онлајн школу у којој сам од њеног оснивања, од идеје која је тада тек била у зачетку, док смо још сањали о томе шта је „Сава” данас и шта ће кроз године тек постати.

Данас радим са ученицима широм света – из Аустралије, Новог Зеланда, Хаваја, САД, Европе. Где год има српско дете, „Сава” вешто речи плете, српски зборе из дијаспоре, а ја се радујем сваком часу као свом првенцу у епском десетерцу.

Тренутно сам на одсуству јер сам мама девојчице Чарне од 20 месеци и две мале близнакиње које су нам се управо придружиле.

Највећа подршка кроз разне животне ветрове је мој муж Марко, који је увек ту да добро подесимо једра и који ме својом љубављу мотивише да будем најбоља везија себе.

Са својом породицом живим и радим у Аранђеловцу, где имам и свој јога студио. Квалификације за инструктора јоге стекла сам на Међународној јога академији.

Иза мене стоји неколико објављених научних радова, књига прозе и књига поезије у припреми. Хоби су ми декорација и фотографија. Заправо, све што подразумева креативност моја је активност.